

A person with their back to the camera, wearing a white dress and a black belt, is pulling back heavy, light-colored curtains. The person's arms are raised, and they are holding the edges of the curtains. The light from the window behind them creates a strong silhouette effect. The overall mood is mysterious and dramatic.

BLAKE PIERCE

g n a n n e n s
l ö g n

en chloe fine psykologisk spänningsroman - bok 2

Blake Pierce

Grannens Lögn

Аннотация

“En rysare och thriller som är ett riktigt mästerverk. Blake Pierce har gjort ett fantastiskt jobb med att utveckla karaktärer med en psykologisk komponent som är så välbeskriven att man kan leva sig in i hur de tänker, känna deras rädslor och glädjas över deras framgångar. Denna bok är full av oväntade tvister och kommer att hålla dig vaken tills du har läst ut den sista sidan.” --Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (ang. Borta) Grannens Lögn (En Chloe Fine Psykologisk Spänningsroman) är bok #2 i en ny serie av psykologiska spänningsromaner skrivna av bästsäljande författare Blake Pierce, vars främsta bästsäljare Borta (Bok #1) (gratis att ladda ner) har över 1,000 5-stjärniga recensioner. Agenten på FBI:s Kriminaltekniska Expertgrupp Chloe Fine, 27, känner sig fortfarande omskakad av alla hemligheter från sitt förflutna, när hon kastas in i sitt första fall: mordet på en barnflicka i vad som ser ut att vara en perfekt förortsstad. Omgiven av en värld full av hemligheter, otrogna par, anspråk och lögn, inser Chloe snabbt att vem som helst - och alla - kan vara skyldiga. Men på samma gång, sitter hennes far fortfarande fängslad, och hon tvingas kämpa emot sina egna demoner och avslöja sina egna hemligheter, som hotar att sabotera hennes karriär redan innan den har kommit igång. En känslomässig psykologisk spänningsroman med komplexa karaktärer, småstadsatmosfär och pulshöjande spänning -

Grannens Lögn är bok #2 i en fängslade ny serie, som kommer att hålla dig vaken in på småtimmarna. Bok #3 i CHLOE FINE serien kommer snart.

Содержание

PROLOG	9
KAPITEL ETT	13
KAPITEL TVÅ	21
KAPITEL TRE	32
KAPITEL FYRA	47
KAPITEL FEM	54
KAPITEL SEX	61
Конец ознакомительного фрагмента.	68

grannslögn

(en chloe fine psykologisk spänningsroman - bok 2)

blake pierce

Blake Pierce

Blake Pierce är författaren bakom den bästsäljande rysarserien RILEY PAGE, som består av tretton böcker (det kommer fler). Blake Pierce har också skrivit rysarserien MACKENZIE WHITE, som består av nio böcker (det kommer fler); rysarserien AVERY BLACK, som består av sex böcker; rysarserien KERI LOCKE, som består av fem böcker; rysarserien MAKING OF RILEY PAIGE, som består av tre böcker (det kommer fler); rysarserien KATE WISE, som består av två böcker (det kommer fler); den psykologiska spänningsserien JESSE HUNT) som består av tre böcker (det kommer fler); och de tre psykologiska spänningsromanerna om CHLOE FINE (det är fler på väg).

Blake är en filtig läsare och hon har älskat rysare och thrillers hela sitt liv. Hon blir glad när ni hör av er, så gå gärna in på www.blakepierceauthor.com för mer information och kontaktuppgifter.

Copyright © 2018 by Blake Pierce. Alla rättigheter förbehålles. Med undantag tillåtna i enlighet med U.S. Copyright Act of 1976, får ingen del av denna publikation återskapas,

distribueras eller vidarebefordras på något vis, eller förvaras på en databas eller informationssystem, utan författarens medgivande. Denna e-bok är endast ämnad för personlig njutning. Denna e-bok får inte vidare säljas eller vidarebefordras till andra personer. Om du skulle vilja dela boken med någon, var snäll och köp ytterligare en kopia för varje mottagare. OM du läser denna bok och inte har köpt den, eller om den inte var inköpt till dig, var vänlig och återlämna den och köp en egen kopia. Tack för att du respekterar författarens hårda arbete. Detta är ett skönlitterärt verk. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, händelser, och incidenter, är antingen en produkt av författarens fantasi eller används skönlitterärt. Varje likhet med faktiska personer, levande eller döda, är en ren tillfällighet. Omslagsbild Copyright Emin Kuliyevev, använd med licens från Shutterstock.com.

BÖCKER AV BLAKE PIERCE

RILEY PAIGE-RYSARE

BORTA (Bok #1)

TAGEN (Bok #2)

ÅTRÅDD (Bok #3)

CHLOE

FINE

PSYKOLOGISKA

SPÄNNINGSROMANER

GRANNEN (Bok #1)

GRANNENS LÖGN (Bok #2)

KATE WISE RYSARSERIE

OM HON VISSTE (Bok #1)

DECKARSERIEN OM MACKENZIE WHITE

INNAN HAN DÖDAR (Bok #1)

KAPITEL

PROLOG

KAPITEL ETT

KAPITEL TVÅ

KAPITEL TRE

KAPITEL FYRA

KAPITEL FEM

KAPITEL SEX

KAPITEL SJU

KAPITEL ÅTTA

KAPITEL NIO

KAPITEL TIO

KAPITEL ELVA

KAPITEL TOLV

KAPITEL TRETTON

KAPITEL FJORTON

KAPITEL FEMTON

KAPITEL SEXTON

KAPITEL SJUTTON

KAPITEL ARTON

KAPITEL NITTON

KAPITEL TJUGO

KAPITEL TJUGOETT

KAPITEL TJUGOTVÅ
KAPITEL TJUGOTRE
KAPITEL TJUGOFYRA
KAPITEL TJUGOFEM
KAPITEL TJUGOSEX
KAPITEL TJUGOSJU
KAPITEL TJUGOÅTTA
KAPITEL TJUGONIO
KAPITEL TRETTIO
KAPITEL TRETTIOETT

PROLOG

Kim Wiending hade inte planerat ett liv som barnflicka, men det var faktiskt ganska njutbart. Det var också lite oväntat, med tanke på att hon hade ställt in sig på en politisk karriär i Washington DC när hon var yngre. På den tiden hade hon brunnit för att hjälpa underdog-kandidater med sina välskrivna politiska tal. Och det hade nästan blivit hennes karriär.

Nästan.

Ibland tog livet plötsliga vändningar.

Nu var hon trettiosex och hade kommit långt ifrån sina drömmar om Washington. Istället hade hon en annan dröm: att skriva en storslagen amerikansk roman, som hon jobbade på under sin fritid mellan arbetsskiften. Hon hade mer eller mindre halkat in på ett liv som barnflicka när en lovande kandidat, som hon hade jobbat för, led av en rejäl förlust. Det var allt som behövdes för att hon skulle tappa sitt momentum. I väntan på nästa arbetstillfälle, blev hon erbjuden ett jobb som barnflicka, vilket var ett lätt sätt att tjäna pengar på. Och även om det inte var det hon hade planerat att göra, hade det ändå varit bra tajming.

Kim tänkte tillbaka på sitt första jobb som barnflicka när hon satt vid köksön, hemma hos Bill och Sandra Carver. Det var svårt att tänka sig att det redan hade gått över tio år sedan dess. Tiden hade flugit iväg och nu var minnena från Washington suddiga. Hon kunde knappt minnas den tiden då hon hade skrivit politiska

tal fulla av hopp - och lite smålögn för kryddans skull.

Hennes laptop låg framför henne på bordskivan. Hon hade kommit upp till fyrtio tusen ord i sin roman. Det kändes som att hon hade kommit ungefär halvvägs och den kanske skulle vara färdigskriven om sex månader. Det berodde helt på familjen Carvers tre barn. Det äldsta barnet, Zack, gick i nionde klass och hade ett växande intresse för amerikansk fotboll. Mittenbarnet, Declat, spelade fotboll. Och om den yngsta, Madeline, fortsatte med gymnastiken, då skulle Kim ha fullt upp under de kommande månaderna.

Hon stängde igen sin laptop och såg sig omkring i köket. Hon tinade kyckling till middag. Köksbänkarna hade hon redan torkat av, disken var fixad och den fjärde laddningen med smutstvätt snurrade runt i tvättmaskinen. Nu var allting gjort fram till ungarna kom hem. Det var därför hon hade kunnat ägna de senaste fyrtiofem minuterna åt sin bok.

Hon sneglade på klockan och insåg återigen att dagen hade flugit förbi - någonting hon började förstå var ganska typiskt när man jobbade som barnflicka. Hon skulle behöva åka iväg om femton minuter och hämta barnen från skolan... och det var ingen kort biltur, eftersom Carver-barnens åldrar var vitt utspridda - den yngsta gick i lågstadiet, mittenbarnet gick på mellanstadiet och den äldsta gick på högstadiet. Sammanlagt tog det en timme att hämta upp alla barnen och komma hem igen, inklusive vanliga trafikförseningar. Men det var inte så farligt, för Kim hade nyligen upptäckt hur härligt det var att sitta i bilen

när man hade en bra ljudbok.

Hon ställde sig upp och tog en titt på kycklingen, som nästan hade tinat helt i diskhon. Sedan la hon in tvätten i torktumlaren och plockade fram alla kryddor hon skulle använda till middagen. När hon ställde ner paprikaburken på diskbänken, knackade det på ytterdörren.

Det var inte så ovanligt att det knackade på dörren hemma hos Carver. Sandra Carver var helt beroende av Amazon och Bill Carver fick alltid scheman och ritningar levererade av FedEx. Kim greppade tag i handväskan innan hon gick fram till ytterdörren, eftersom hon tänkte köra iväg direkt efter att hon hade tagit emot paketen.

Hon öppnade dörren och letade automatiskt efter Amazon-kartongerna på verandan med blicken. Det var därför det tog hennes hjärna en hel sekund att förstå att det stod en människa framför henne. När hon tittade upp för att se vem det var som stod där, blockerades hennes synfält.

Vad det än var för något, slog det henne hårt i huvudet. Slaget landade mitt emellan hennes ögon, på toppen av näsbenet. Ljudet av benet som krossades var öronbedövande, men hon hade knappt tid att registrera det, eftersom känslan av att falla neråt fyllde hennes medvetande.

När hon slog emot trägolvet hemma i familjen Carvers hus, landade hon hårt på bakhuvudet. Hon kunde känna att blodet sprutade från näsan när hon försökte kravla sig bakåt.

Personen som stod ute på verandan kom in. Den stängde

dörren bakom sig, som om ingenting hade hänt. Kim försökte skrika men det var för mycket blod i hennes näsa, som rann ner och fyllde hennes hals och mun. Hon försökte hosta, men det var som att hon skulle kvävas. Då tog personen ett stort steg framåt.

Det trubbiga objektet lyftes upp i luften igen - ett rör, tänkte Kim avlägset, samtidigt som smärtan svepte genom hennes hjärna som en orkan - och det var det sista hon såg.

Innan det sista slaget tänkte hon en underlig tanke. Kim Wielding tog sitt sista andetag och frågade sig själv vad som skulle hända med kycklingen, som fortfarande låg och tinade i familjen Carvers diskho.

KAPITEL ETT

På grund av den start hon hade fått i livet - med en död mamma, en fängslad pappa och överbeskyddande morföräldrar - föredrog Chloe Fine att göra saker och ting för sig själv. Folk brukade säga att hon var extremt introvert och det hade hon ingenting emot. Det var hennes karaktär som hade hjälpt henne att få utmärkta betyg i skolan och det hade hjälpt henne att göra väldigt bra ifrån sig hela vägen fram till FBI-akademin.

Men det var också samma karaktärsdrag som hade fått henne att flytta till sin nya lägenhet utan någon hjälp. Visst, hon hade kunnat använda sig av en flyttfirma, men hennes morföräldrar hade lärt henne att vara sparsam. Och eftersom hon hade starka armar, en stark rygg och en envis personlighet, hade hon beslutat sig för att flytta helt på egen hand. Hon hade trots allt bara två tunga möbler. Allting annat skulle vara enkelt att flytta.

Det visade sig vara helt fel när det äntligen var dags att släpa upp byrån för alla trapporna - med hjälp av en liten släpvagn, spärrband och, tack och lov, en vid trappuppgång, som ledde till hennes lägenhet på andra våningen. Ja, hon lyckades få in den, men hon var ganska säker på att hon hade skadat sig på minst ett par ställen.

Hon sparade byrån till sist, eftersom hon visste att den skulle vara värst. Hon hade åtminstone planerat i förväg genom att bara packa halvtunga kartonger, för att underlätta för sig själv. Hon

hade kunnat ringa Danielle som säkert hade ställt upp, men Chloe tyckte inte om att be familjemedlemmar om hjälp.

Chloe trängde sig förbi några kartonger med böcker och anteckningsblock och slängde sig ner i en fåtölj hon hade haft sedan första året på gymnasiet. Tanken på att ha Danielle med sig i lägenheten och att få hjälp med att arrangera allting var riktigt lockande. Det hade inte varit lika anspänt mellan dem, sedan de hade avslöjat vad som egentligen hade hänt med deras föräldrar när de var små. Men de var båda plågade av vad deras pappa hade gjort och hans fruktansvärda hemligheter. Chloe kände att de båda hade sitt eget sätt att hantera allting på - och de visste att deras åsikter var vitt åtskilda - även om de inte hade pratat om det. Det var nästan som om de kunde läsa varandras tankar, på det där sättet som bara syskon kan.

Någonting hon aldrig hade vågat berätta för Danielle var hur mycket hon saknade deras pappa. Danielle hade mer eller mindre alltid hatat honom, ända sedan han blev fängslad. Men Chloe hade alltid saknat en fadersfigur i sitt liv. Hon hade varit den som aldrig hade velat sluta hoppas att polisen kanske hade gjort ett misstag - hennes känsla hade varit att det inte kunde varit han som dödade deras mamma.

Och hennes hoppfullhet hade resulterat i det lilla äventyret de hade haft tillsammans, som hade slutat med att Ruthanne Carwile hade blivit gripen för mordet på hennes mamma, och Aiden Fine hade fått ett reducerat straff. Men trots alla nya hemligheter som hade kommit upp till ytan, hade Chloe börjat

sakna honom ännu mer. Och hon visste att Danielle skulle tycka att det var förfärligt och kanske till och med masochistiskt, på något vis.

Men nu när hon hade lyckats flytta in till sitt nya hem, även om det hade varit lite motigt, så ville hon ringa Danielle och bjuda över henne, så att de kunde fira. Det var bara en liten tvårummare i området Mount Pleasant, som låg i Washington DC - litet, nästan för dyrt, men exakt vad hon hade varit ute efter. Det hade gått två månader sedan de hade umgåtts - vilket verkade konstigt, med tanke på allting de nyligen hade gått igenom tillsammans. De hade pratat i telefon några gånger och det hade varit ganska trevligt, men det hade också varit väldigt ytligt. Chloe var inte bra på ytlighet.

Vafan, tänkte hon, och sträckte sig efter mobilen. Det kunde väl inte skada?

När hon tryckte fram Danielles nummer, insåg hon hur det egentligen låg till. Visst, det hade bara gått två månader sedan allting hade hänt, men de var som nya människor nu. Danielle hade börjat ta tag i sitt liv. Hon hade ett jobb som skulle kunna generera en ganska bra lön i sinom tid - som bartender och biträdande chef på en lyxigare bar i Reston, Virginia. Chloe försökte fortfarande vänja sig vid att vara singel från att nyligen ha varit förlovad. Hon hade till och med glömt bort hur man gör för att hitta en dejt.

Du kan inte tvinga fram något såhär, tänkte hon för sig själv. Speciellt inte när det gäller Danielle.

Även om hon kände sig lite splittrad, så ringde hon sin syster ändå. Hon var övertygad om att hon skulle komma till röstbrevlådan. Så när Danielle svarade med hurtig röst redan efter två ringsignaler, tog det ett ögonblick för Chloe att vakna till.

“Hej, Danielle.”

“Chloe, hur är det?” frågade hon. Det var så konstigt att höra Danielle låta så glad i telefonen.

“Ganska bra. Jag flyttade in i lägenheten idag. Jag tänkte på hur kul det vore att fira med att bjuda över dig på en flaska vin och riktigt onyttig mat. Men sedan kom jag på att du har ett nytt jobb.”

“Javisst, man stretar på”, sa Danielle med ett skratt.

“Gillar du det?”

“Chloe, jag älskar det. Jag menar, visst, jag har bara varit här i tre veckor men det är som gjort för mig. Jag vet att det bara är ett bartenderjobb men...”

“Tja, du väl biträdande chef också, eller hur?”

“Ja. Det ansvaret skrämmer mig fortfarande.”

“Vad kul att du gillar det.”

“Visst. Hur är det med dig då? Hur är lägenheten? Gick flytten bra?”

Hon ville inte berätta för Danielle att hon hade flyttat in helt själv, så hon gav henne ett kortfattat svar - vilket hon hatade att göra. “Inte så farligt. Jag måste fortfarande packa upp, men det är skönt att vara inflyttad, förstår du vad menar?”

“Ja, men jag måste absolut komma över snart, så vi kan fira med vin och flottig mat. Hur är det med allting annat?”

“Ärligt?”

Danielle var tyst en liten stund innan hon svarade med ett: “Ojdå.”

“Jag har tänkt en del på pappa. Jag har funderat på att besöka honom.”

“Och varför i allsin dar skulle du göra det?”

“Jag önskar att jag hade ett bra svar”, sa Chloe. “Efter allt som har hänt känns det bara som att jag måste göra det. Jag vill bara försöka förstå.”

“Men Gud, Chloe. Låt det vara. Ska inte ditt nya jobb hålla dig upptagen med andra brott som måste lösas? Och jag som trodde att jag var den som inte kunde släppa det förflutna.”

“Varför blir du så upprörd?” frågade Chloe. “Om jag besöker honom...”

“För att det känns som att vi redan har slösat bort för stor del av våra liv på honom. Och jag vet att om du besöker honom, kommer någon av er att börja prata om mig och jag vill helst inte det. Jag vill inte ha med honom att göra, Chloe. Och jag önskar att du kände likadant.”

Ja, det önskar jag med, tänkte Chloe tyst för sig själv.

“Chloe, jag älskar dig, men om du vill prata mer om honom då lägger jag på.”

“Hur ser ditt schema ut på jobbet?” frågade Chloe.

“Varje kväll den här veckan, förutom lördag.”

“Jag kanske kommer förbi på fredag eftermiddag. Då förväntar jag mig att du bjuder på vad det nu är för drink som är din specialitet.”

“Då kan du inte köra hem”, sa Danielle.

“Ok.”

“Själv då? När börjar ditt nya jobb?”

“Imorgon bitti, faktiskt.”

“Mitt i veckan?” frågade Danielle.

“Det är som en orienteringsgrej. Mestadels möten och sådant den första dagen eller så.”

“Jag är glad för din skull”, sa Danielle. “Jag vet hur hårt du har jobbat för det här.”

Det var fint att höra Danielle tala så väl om hennes arbete. Inte bara det, men hon låtsades till och med vara intresserad av det.

Det uppstod en påtaglig tystnad mellan dem, som äntligen avbröts med att Danielle sa någonting som var väldigt olikt henne. “Var försiktig, Chloe. Med jobbet... med pappa... med allt det där.”

“Det ska jag”, sa Chloe, väldigt förvånad över kommentaren.

Danielle avslutade samtalet och Chloe såg sig omkring i den nya lägenheten. Det var svårt att få en känsla för stället på grund av röran, men hon kände sig redan hemma.

Inget får mig att känna mig så hemma som en underlig konversation med Danielle, tänkte hon frånvarande.

Sakta sträckte hon på ryggen och reste sig upp ur fåtöljen. Chloe gick fram till kartongen som stod närmast henne. Hon

började packa upp och tänkte på hur hennes liv skulle se ut om hon inte kunde lära sig hur man fixar trasiga relationer. För när det gällde nära relationer, hade hon inte gjort så bra ifrån sig med varken sin syster, sin far eller sin före detta fästman, Steven.

Samtidigt som hon kom att tänka på Steven, hittade hon några inramade foton längst ner i kartongen. Det var totalt tre foton av henne och Steven; två var från när de just hade träffats, när de bara dejtade varandra. Men det tredje fotot hade tagits efter han hade friat till henne... efter hon hade sagt ja och nästan började gråta.

Hon samlade ihop bilderna och ställde dem på köksbänken. Hon rotade runt och hittade en papperskorg på andra sidan av rummet, bredvid madrassen. Hon tog med sig de inramade fotografierna och slängde dem i papperskorgen. Det kändes lite för bra när glaset i ramarna krossades i fallet.

Det var enkelt, tänkte hon. Det ska bli skönt att lämna det fiaskot bakom sig. Så, varför kan du inte släppa det här med pappa lika enkelt?

Hon hade inget svar på den frågan. Och det som skrämde henne allra mest var att det kändes som att hon bara kunde hitta svaret genom att prata med honom.

Med dessa tankar i huvudet kändes lägenheten tommare än tidigare och Chloe kände sig otroligt ensam. Bara tanken på det fick henne att gå till kylskåpet och öppna sex-packet hon hade köpt tidigare samma dag. Hon öppnade en flaska, lite orolig över hur otroligt gott den första klunken smakade.

Hon gjorde sitt bästa för att aktivera sig själv den eftermiddagen och långt in på kvällen; inte genom att packa upp, utan istället valde hon att gå igenom alla kartonger noggrant, en i taget, och bestämma vad hon verkligen behövde. Debatt-trofén från gymnasiet åkte ner i soporna. cd:n med Fiona Apple, som hon hade lyssnat på när hon förlorade sin oskuld första året på gymnasiet, behöll hon.

Alla bilder av hennes pappa åkte ner i soporna. Först gjorde det lite ont att slänga dem, men när hon var inne på sin fjärde öl, gick det lite lättare.

Hon gick igenom två kartonger... och hade säkert gått igenom minst en till om hon inte hade gått fram till kylen och sett att hon på något vis hade lyckats dricka upp hela sex-packet. Hon kollade på ugnsklockan och flämtade till lite när hon såg hur mycket den var.

Klockan var 00:45 på natten. Nu kommer jag verkligen vara utvilad första dagen på jobbet, tänkte hon.

Men det värsta var att hon kände sig mer upprörd över att ölen hade tagit slut, än att hon inte skulle vakna pigg och fräsch första dagen på FBI. Hon borstade tänderna och kastade sig i sängen. Rummet snurrade lite och plötsligt insåg hon att det hon egentligen hade försökt göra hela kvällen var att radera alla minnen av sin pappa, och därmed sin koppling till honom.

KAPITEL TVÅ

Chloe var inte säker på vad hon hade förväntat sig när hon klev in på FBI:s högkvarter följande morgon. Men hon hade absolut inte förväntat sig att bli välkomnad av en äldre agent i lobbyn. Hon såg att han lade märke till henne när hon kom in och visste inte riktigt vad hon skulle ta sig till när han gick raka vägen fram till henne. Ett ögonblick tänkte hon att det var Agent Greene, mannen som hade varit hennes instruktör och partner i utredningen som hade lett till att hon äntligen hade fått veta sanningen om sin pappa.

Men när hon kunde se hans ansikte mer ordentligt insåg hon att det var en helt annan man. Han hade ett hårdare utseende, som om han var gjord av sten, med hårt åtstramande läppar.

“Chloe Fine?” frågade agenten.

“Ja?”

“Direktör Johnson skulle vilja tala med dig innan orienteringen.”

Hon kände sig både uppspelt och skrämmd på samma gång. Direktör Johnson hade gjort ett undantag för hennes skull när hon hade jobbat ihop med Greene. Hade han ångrat sig? Kanske hade hennes handlingar i förra utredningen varit problematiska på något sätt? Hade hon kommit så här långt bara för att få sina drömmar krossade redan första dagen på FBI?

“Varför då? frågade Chloe.

Agenten ryckte på axlarna, som om han inte riktigt brydde sig. “Följ med mig, är du snäll”, sa han.

De gick tillsammans fram till hissarna, och Chloe fick en känsla av att hon hade åkt tillbaka i tiden. Hon kunde se sig själv kliva in i samma hissar för drygt två månader sedan, med exakt samma oroliga känsla i maggropen, på vägen till ett möte med Direktör Johnson. Och precis som den gången, började oron sprida sig ut i resten av kroppen samtidigt som hissen rörde sig uppåt.

Hon följde med agenten med stenansiktet ut ur hissen på andra våningen. De gick förbi flera kontor och rum på vägen fram till Johnsons avdelning. Sekreteraren bakom skrivbordet nickade hövligt och sa: “Du kan stiga på. Han väntar på dig.”

Agenten med stenansiktet gav henne en liknande nick - men inte alls lika hövlig - och pekade menande mot kontorsdörren. Han skulle uppenbarligen inte följa med in.

Chloe gjorde sitt bästa för att samla sig och hålla sig lugn, när hon gick fram till Direktör Johnsons dörr. Vad är jag så rädd för? undrade hon. Sist jag blev kallad tills han kontor fick jag nya uppgifter och mer ansvar än vad de flesta agenterna får på min nivå. Även om det var sant, kände hon sig ändå inte lugnare.

Direktör Johnson satt vid sitt skrivbord och läste noggrant någonting på sin laptop när hon kom in. När han tittade upp, vände han all uppmärksamhet mot henne: han stängde till och med laptoppen.

“Agent Fine”, sa han. “Tack för att du kom. Det här kommer

bara att ta en sekund. Jag vill inte att du missar någonting av din orientering - vilket, jag kan informera dig om - är ganska snabb och smärtfri.”

När hon hörde honom kalla henne för Agent Fine, kände hon sig stolt, men hon försökte dölja det. Hon satte sig ner i stolen framför hans skrivbord och log så avslappnat hon kunde. “Inga problem”, sa hon. “Jag... tja, är det något som är fel?”

“Nej, nej, inte alls”, sa han. “Jag ville erbjuda dig en möjlighet att välja en ny inriktning, om det är i ditt intresse. Jag har förstått att du har riktat in dig på en karriär med den Kriminaltekniska Expertgruppen. Har det varit din preferens?”

“Ja, det stämmer. Jag har alltid haft ett öga för detaljer.”

“Ja, det är bra det. Agent Greene har talat väl om dig. Och trots att det uppstod några frågetecken i samband med utredningen för ett par månader sedan, måste jag erkänna att jag också var väldigt imponerad. Du besitter en viss självsäkerhet och du har ett orubbligt förtroende som är ovanligt att se i nya agenter. Och det är på grund av detta, samt feedbacken jag har fått från Agent Greene och några andra av dina instruktörer från akademien, som jag vill be dig att överväga ett annat departement.”

“Är det något specifikt departement du har i åtanke?” frågade Chloe.

“Känner du till GVG-programmet?”

“Programmet för Gripanden av Våldsamma Gärningsmän? Ja, jag känner till det.”

“Namnet talar för sig självt, men din förmåga att hantera

bevisning är också viktig i sammanhanget. Dessutom, om jag är helt ärlig, har den Kriminaltekniska Expertgruppen ganska många nyutexaminerade agenter i år. Istället för att du försvinner in i mängden där, tror jag att du skulle passa väldigt väl i GVG-programmet. Är det någonting som skulle kunna intressera dig?”

“Om jag ska vara helt ärlig, så vet jag inte. Det är ingenting jag har tänkt på.”

Johnson nickade, men Chloe var ganska säker på att han redan hade bestämt sig. “Om du kan tänka dig det, skulle jag vilja att du gav det en chans. Efter några dagar, om du känner att det inte är för dig, ska jag personligen se till att du genast dirigeras tillbaka till din plats i den Kriminaltekniska Expertgruppen.”

Hon visste verkligen inte vad hon skulle säga eller göra. Men hon var ändå riktigt stolt och imponerad över att Direktören var så övertygad om att hon var rätt för jobbet, baserat på hennes färdigheter och den positiva feedbacken hon fått från sina arbetskamrater.

“Ja, jag kan göra ett försök”, svarade hon slutligen.

“Fantastiskt. Jag vet redan vilket fall jag vill tilldela dig. Du kan börja redan imorgon bitti. Maryland-polisen har hanterat fallet hittills, men de kontaktade oss imorse och begärde assistens. Jag kommer att para ihop dig med den andra agenten som inte har någon partner ännu. Den som skulle jobba ihop med henne kunde inte hantera stressen och lämnade in sin uppsägning igår.”

“Får jag fråga varför?”

“Programmet för Gripanden av Våldsamma Gärningsmän arbetar med en del riktigt hemska fall. Ibland uppstår det en sådan situation med nya agenter... de klarar av utbildningen, testfall och även några riktiga scenarier. Men när de inser hur tuftt det är att leva med det på permanent basis... då blir det helt enkelt för mycket för vissa.”

Chloe sa ingenting. Hon försökte föreställa sig hur det skulle vara att ta det beslutet, men det var för mycket för henne. Hon hade velat jobba för FBI så länge hon kunde minnas - ända sedan hon lärde sig att skilja mellan rätt och fel.

“Kommer jag att behöva komplettera min utbildning?”

“Jag kommer att rekommendera ytterligare vapenutbildning”, sa Johnson. “Jag kommer organisera allt för dig. Dina tidigare betyg från Kriminaltekniska Expertgruppen ser bra ut på vapenfronten, men du kan behöva några ytterligare färdigheter på det området när du arbetar med GVG - om du skulle välja att stanna där.”

“Jag förstår.”

“Så, om du inte har några frågor, antar jag att du kan gå ner till orienteringen. Du har fortfarande tre minuter innan den startar.”

“Inga fler frågor för tillfället. Och tack för möjligheten. Och för tilliten.”

“Självklart. Jag tar hand om allt pappersarbete, så kommer någon att ringa dig angående uppdraget senare idag. Och Agent Fine... jag har en bra känsla av det här. Jag tror att du kommer att vara en anmärkningsvärd tillgång till GVG.”

Det var då, när hon ställde sig upp för att gå ut från hans kontor, som hon insåg att hon aldrig hade varit bra på att ta emot komplimanger. Det kanske var för att hon inte hade fått så många komplimanger när hon var yngre. Hon log lite besvärat och gick ut. Klumpen av oro som hon hade känt i maggropen var borta nu, och istället kändes det som om hon svävade över marken när hon gick tillbaka till hissen.

Orienteringen var ungefär så som hon hade väntat sig. Det var några erfarna agenter som gav dem en lista över vad man skulle och inte skulle göra. De gav exempel på fall som hade gått snett, så snett att det var agenter som hade sagt upp sig och till och med hade begått självmord. Instruktörerna berättade om fruktansvärda fall med mördade barn och serievåldtäktsmän som inte, än idag, hade blivit gripna.

Under orienteringens gång kunde Chloe höra en del ängsliga kommentarer i folkmassan. Två säten till vänster om henne hörde hon att en kvinna viskade till mannen som satt bredvid henne: "Min partner hade tydligen redan hört de här historierna. Det kanske var därför han slutade."

Hon sa det med dålig attityd, på ett taskigt sätt, som genast irriterade Chloe.

Med min vanliga tur är det där så klart partnern-utan-partner, som Johnson vill para ihop mig med, tänkte Chloe.

Orienteringen pausade sedan för lunch. När den gjorde det delade instruktörerna upp alla nya agenter enligt alla specifika departement. När Chloe hörde att de sa Kriminaltekniska Expertgruppen, kände hon ett styng av sorg. Hon såg på när ungefär tjugo rekryter gick ner till podiet och samlades på höger sida. Tanken på att hon fram till ungefär tre timmar sedan hade varit inställd på att vara en del av den gruppen, fick henne att känna sig lite isolerad, speciellt när hon såg att några av agenterna redan verkade vara kompisar med varandra.

När agenterna i Programmet för Gripenden av Våldsamma Gärningsmän ropades upp, ställde hon sig upp och rörde sig mot podiet. Gruppen hon gick med var mindre än den Kriminaltekniska Expertgruppen. Henne själv inkluderad, var de bara nio stycken. Och en av dem var så klart kvinnan som hade yttrat kommentaren om partnern som hade slutat.

Hon var så fokuserad på den kvinnan att hon inte märkte mannen som gick upp till henne samtidigt som de rörde sig mot uppsamlingspunkten.

“Jag vet inte hur du känner”, sa han, “men för mig känns det som att jag vill gömma mitt ansikte lite. Det känns som att folk dömer ut mig... eftersom jag är en del av ett program som har ordet våldsam i sig...”

“Jag har nog aldrig tänkt på det så”, sa Chloe.

“Ok, men är du själv lite våldsam?”

Han flinade samtidigt och det var hans leende som fick henne att inse hur extremt snygg den där mannen var. Men å andra

sidan, blev det hela lite skevt med tanke på att han hade frågat henne om hon var lite våldsam.

“Inte så vitt jag vet”, sa hon lite förläget när de kom fram till uppsamlingsplatsen för sin grupp.

“Ok”, sa instruktören, som var en äldre man klädd i jeans och svart t-shirt. “Lunch först, sedan träffas vi i Konferensrum Tre för att gå igenom lite detaljer och vi kommer även svara på lite frågor. Men först och främst...” Han pausade och letade efter något på ett pappersark med sitt pekfinger. “Har vi en Chloe Fine här?”

“Det är jag”, sa Chloe, och började nästan svettas av nervositeten, eftersom hon hade blivit utpekad inför en grupp av främmande människor.

“Jag skulle behöva byta några ord med dig, är du snäll.”

Chloe gick fram till instruktören och såg att han också vinkade till sig en annan agent.

“Agent Fine, jag ser här att du är ett nytt tillskott till GVG, tillsatt via rekommendation från Direktör Johnson.”

“Det stämmer.”

“Trevligt att ha dig här. Nu skulle jag vilja introducera dig för din nya partner, Agent Nikki Rhodes.”

Han pekade mot den andra agenten, som visade sig vara den otrevliga kvinnan från tidigare. Nikki Rhodes log mot Chloe på ett sätt som signalerade att hon visste att hon var vacker. Och Chloe kunde bara hålla med. Lång, perfekt solbränd, glittrande blå ögon och irriterande spikrakt blont hår.

“Trevligt att träffas”, sa Rhodes.

“Detsamma”, sa Chloe.

“Så, gå och luncha tillsammans”, sa instruktören. “Jag har förstått att ni ska påbörja ert första fall redan imorgon bitti. Ni utexaminerades båda med toppbetyg, bäst i respektive klass, så jag har höga förväntningar på er.”

Rhodes log mot henne och Chloe kunde känna hur konstlat det var. Hon hatade att döma ut en människa så snabbt, men hennes magkänsla brukade aldrig ha fel när det gällde sådant. Instruktören hade vänt sig till resten av gruppen och lämnade de två kvinnorna ifred. När Rhodes märkte att instruktören inte längre såg på dem, vände hon sig om och gick utan att säga någonting alls.

Chloe höll sig för sig själv för stunden och försökte samla sig. Hon hade vaknat upp samma morgon ivrig att påbörja sin karriär som medlem av den Kriminaltekniska Expertgruppen. Hennes framtid hade varit utstakad. Och nu hade hon blivit placerad i ett nytt departement hon inte alls var bekant med, och tilldelad en partner som trodde hon var bättre än alla andra.

“Hon verkar inte direkt vara så förtjust i folk, eller hur?” var det någon som sa bakom henne.

Hon vände sig om och såg mannen som hade gått bredvid henne fram till podiet - den snygga som hade frågat om hon var lite våldsam.

“Nej, det verkar hon inte.”

“Då kan du tänka dig hur det var att läsa de flesta kurserna

med henne på akademien”, sa han. “Det var deppigt. På tal om det... jag kommer inte ihåg att jag någonsin såg dig i några av mina kurser eller moduler.”

“Jo... jag är väl ny, kan man säga. Jag blev placerad i det här departementet imorse.”

Han såg lite chockad ut. “Oj, ok. Jaha, välkommen till GVG i så fall. Jag heter Kyle Moulton och om din nya partner inte vill äta lunch med dig, så gör jag gärna det istället.”

“Javisst”, sa Chloe. “Det går i linje med resten av min dag.”

“Hur menar du?”

“Inget annat har gått som planerat, heller.”

Moulton bara nickade när de gick ut från auditoriet. Även om Moulton var en främling (en väldigt snygg sådan), så tyckte hon att det var trevligt att han gick bredvid henne på vägen till den uppdukade lunchen, som väntade någon annanstans i byggnaden. Hon var rädd att hon skulle ifrågasätta alla sina beslut om hon var tvungen att ta sig an denna oplanerade framtid helt på egen hand.

“Planer är överskattade hur som helst”, sa Moulton.

“Jag tycker inte det. Planer ger struktur. Planer innebär förutsägbarhet.”

“Jag tror inte att förutsägbarhet var en av punkterna i våra arbetsbeskrivningar”, skojade Moulton.

Chloe log och nickade, men hon hade aldrig sett det på det sättet. Ärligt talat skrämde det henne lite. Vilket var konstigt, egentligen. Hennes liv hade alltid varit en oförutsägbar hög med total skit, så varför skulle det vara annorlunda med hennes

karriär?

Som tur var hade hon lärt sig att ta det som det kommer. Och om snorkiga idioter som Nikke Rhodes dök upp längs vägen, kunde de antingen anpassa sig eller dra åt helvete.

KAPITEL TRE

Följande morgon, åkte Chloe på en otrevlig väckning, som satte tonen för den kommande karriären. Hennes mobil ringde redan klockan 05:45, och det var från en av FBI:s Biträdande Direktörer, som jobbade direkt under Direktör Johnsons. Hon han knappt rassla ur sig ett nyvaket "Hallå?" förrän mannen på andra sidan linjen började prata.

"Det här är Biträdande Direktör Garcia. Är detta Agent Chloe Fine?"

"Det är det." Hon satte sig upp i sängen och hennes hjärta bultade av adrenalinets som redan rusade genom hennes kropp, och skakade av den sista sömnheten.

"Du ska träffa Agent Rhodes i Bethesda klockan sju. Ni kommer att arbeta med vad som ser ut att vara ett ganska enkelt gängvåldsfall, förmodligen från MS-13. Om du har några frågor bör du kontakta mig direkt, på detta nummer. Agent Rhodes kommer få exakt samma information. När vi har avslutat samtalet kommer du att få adressen via textmeddelande till din mobil. Har du några frågor, Agent Fine?"

Chloe var säker på att hon hade frågor, men det var inget hon kunde sätta ord på nu, gryningen innan hennes första riktiga uppdrag.

"Nej."

"Bra. Var försiktig och smart där ute, Agent Fine."

Och det var det. Så fick hon sitt första uppdrag. Hon förstod att de kommande fallen förmodligen inte skulle levereras på det här sättet; inte enligt gårdagens orientering. Men ändå, det var ett ganska effektivt sätt att få igång henne första dagen på hennes nya arbetsplats.

Hon hade redan lagt fram kläderna och duschat kvällen innan, för att förbereda sig väl och se till att hon skulle komma i tid till sitt första uppdrag. Hon tog på sig kläderna, fixade en bagel med Philadelphia-ost och fyllde en termos med kaffe, som hon hade programmerat till klockan 05.00 redan kvällen innan. Under tiden fick hon ett textmeddelande från Direktör Garcia, med adressen i Bethesda. När Chloe kom fram till sin bil hade det bara gått en kvart sedan hon tog emot samtalet.

Hon hade varit i Bethesda, Maryland, flera gånger så hon visste att det gick snabbt att köra dit - lite under en timme, speciellt när det var så här tidigt på dagen och hon slapp den tunga morgontrafiken. När hon hade kommit ut från Washingtons gator och ut på motorvägen, skrev hon in adressen i sin GPS och såg att det skulle ta henne tjugotvå minuter att köra dit.

Hon ville ringa Danielle. Hon kunde känna att det här skulle bli en minnesvärd och meningsfull dag och hon ville dela det med någon som stod henne nära. Men hon visste att Danielle fortfarande låg och sov - dessutom skulle hon säkert inte förstå hur spännande det här var för Chloe. Och det var helt ok. De hade olika intressen och passioner, och ingen av dem var speciellt bra på att simulera entusiasm.

Hon kom fram till adressen två minuter innan GPS-tiden. Det var en sliten lägenhetsbyggnad med bara en våning, den typen som brukade få besök av polisen minst ett dussin gånger per helg, på grund av våldsbrott, droger, sexuella övergrepp och allting annat man kunde tänka sig.

Hon hade förväntat sig att vara först på plats, så hon kände sig lite nedslagen när hon såg att Rhodes redan var där, speciellt eftersom hon redan var på väg till lägenhetens ytterdörr.

Irriterad, parkerade hon bilen på gatan och skyndade sig upp på trottoaren. Hon kom fram precis när Rhodes öppnade ytterdörren, för att gå in till brottsplatsen.

“God morgon”, sa Rhodes, utan att mena det.

“God morgon. Flög du hit eller?”

Rhodes ryckte nonchalant på axlarna. “Det tar mig inte lång tid att göra mig redo på mornarna. Det är ok, Agent Fine. Det här är inte en tävling.”

När de gick in, såg de en man som stod i mitten av ett rörigt vardagsrum. Han vände sig mot dem och hans blick vilade lite på Agent Rhodes. Hon hade på sig ett par enkla svarta byxor och en konservativ svart topp. Hon hade plattat sitt hår och även om hon påstod att hon behövde väldigt lite tid för att göra sig i ordning på morgonen, var det uppenbart att hon hade sminkat sig lite.

“Kommer ni från FBI?” frågade mannen.

“Ja”, sa Chloe snabbt, som om hon ville påpeka att det stod två agenter där. Inte bara den snygga, långa, blonda.

“Agenter Rhodes och Fine”, sa Rhodes. “Och du är?”

“Detektiv Ralph Palace, från Marylands mordrotel. Jag tar bara lite anteckningar, jag har förstått att ni har tagit över fallet nu.”

“Kan du ge oss ett snabbt intro?” frågade Chloe.

“Det är ganska enkelt. Gängrelaterat mord. MS-13 är väldigt aktiva i området, så allting pekar på det. Makens, makans och den trettonåriga sonens kroppar avlägsnades igår eftermiddag, ungefär sju timmar efter att vi mottog anmälan. Vapenskott har rapporterats och här ser det ut så här.” Han viftade med armarna runt om i rummet och syftade på röran i lägenheten. “Vi märkte ganska snabbt att pappan tidigare haft anknytning till ett konkurrerande gäng, Binzos.”

“Om MS-13 är involverade, varför tar inte ICE hand om det här?” frågade Chloe.

“För att vi inte kan bevisa det ännu”, sa Palace. “När det gäller immigrationsrelaterat gängvåld, måste vi vara ganska säkra på saken. Annars kan vi åka på stämningar och bli anklagade för orättvis behandling av etniska grupper.” Han skakade på huvudet och suckade. “Så, om ni skulle kunna hitta tillräckliga bevis vore det toppen.”

Han gick mot ytterdörren och tog upp ett visitkort från plånboken. Det var ingen överraskning att han gav det direkt till Rhodes. “Ring mig om ni behöver något.”

Rhodes brydde sig inte om att svara när hon stoppade visitkortet i fickan. Chloe antog att hon hade varit den typen av tjej på högstadiet och gymnasiet som var van vid att killar

ständigt glodde på henne. Det här mötet med Palace hade säkerligen bara varit ett av många tillfällen.

Chloe gick runt i lägenheten och såg sig omkring. Soffbordet framför soffan hade blivit omkullkastat. Någonting - kanske en läskedryck i mörk färg - hade spillts från bordet i samband med uppståndelsen. Den mörka vätskan hade blandats med vad som uppenbarligen var torkat blod, på den ljusa, lurviga heltäckningsmattan som löpte hela vägen fram till köket. Blodet hade också stänkt på väggarna. Det fanns också lite blod på linoleumgolvet i köket.

“Hur ska vi dela upp det här?” frågade Rhodes.

“Jag vet inte. Om det var skottlossning är det stor chans att en kula fastnade i väggen eller golvet. Och med tanke på hur rörigt det är här inne, var det inte fråga om en vanlig vapenstrid. Det uppstod en kamp. Och det pekar på att det också finns avtryck här inne.”

Rhodes nickade. “Vi behöver också ta reda på hur mördaren kom in. Såg du ytterdörren? Inga tecken på inbrott. Det betyder att en av familjemedlemmarna släppte in honom - kanske någon de kände väl och litade på.”

Chloe höll med och blev imponerad av Rhodes, som redan hade noterat ytterdörren på vägen in.

“Om du går ut och ser om du kan hitta några tecken på inbrott”, sa Rhodes, “Så ska jag se om jag kan finna några ledtrådar gällande vilken typ av vapen som användes här... kulfragment eller något sådant.”

Chloe nickade instämmande men märkte redan att Rhodes gjorde sitt bästa för att positionera sig själv som ledare. Men Chloe tog det med en klackspark. Baserat på vad Palace hade sagt - och det faktum att fallet hade blivit tilldelat två rykande färska agenter med översikt av en Biträdande Direktör - visste hon att det var ett litet uppdrag. Så, om Rhodes redan började med något maktspel, var det ingenting att haka upp sig på. Inte ännu, i alla fall.

Chloe gick ut igen och tänkte igenom scenariot. Om mördaren var någon som familjen kände, varför uppstod det tumult? Om mördaren hade använt en pistol, och fyrat av tre skott efter varandra, då hade det inte blivit mycket tid över för någon kamp. Men hon kunde inte se några tecken på inbrott på dörren. Det var därför troligt att mördaren hade brutit sig in på något annat sätt, snarare än att han hade blivit insläppt. Men om det inte var ytterdörren, vart var det då?

Hon gick sakta runt byggnaden och insåg att det var lite överdrivet att kalla det för en lägenhetsbyggnad. Hon blev mer och mer övertygad om att det var någon typ av kommunal byggnad för människor i nöd. Det här var den yttersta byggnaden och den låg intill tre identiska byggnader. Mellan varje byggnad fanns det en gräsplätt, som bestod mestadels av dött gräs.

Hon hittade ingenting på den vänstra sidan. Där var det så gott som tomt, förutom en liten gasbehållare och en trasig tapp med en oanvändbar slang. Men när hon gick till baksidan såg hon ett flertal möjligheter. Först fanns det tre fönster. Ett i köket och två

i sovrummen. Det fanns också en stege i betong som ledde upp till bakdörren. Hon testade dörren och den visade sig var olåst. Den ledde in till ett väldigt litet område, som verkade ha använts som en liten hall. Ett par skitiga skor stod på golvet och en sliten, smutsig ytterjacka hängde på en krok på väggen. Hon kollade dörren och karmen och såg att det var intakt. Hon kunde inte se några tecken på att någon hade försökt bryta sig in.

Hon gick tillbaka och kollade på varje fönster, för att se om hon kunde hitta något, och det gjorde hon. På det tredje fönstret, in till det största sovrummet, saknades det två små träbitar från fönsterkarmen. Det var gjort utan finess, som om det var kantstött. Den ena biten saknades från den nedersta delen av karmen, precis över fönsterbrädet. Den andra skadan var gjord längs upp på den nedersta delen av karmen. Vad som än hade orsakat skadorna hade också fått fönsterglaset att spricka, men det hade inte varit hårt nog för att krossa glaset.

Hon ville inte röra någonting utifall det fanns några fingeravtryck. Men när hon ställde sig på tårna kunde hon se att skadan hade gjort att man nu kunde öppna låset från utsidan.

Hon gick tillbaka in genom bakdörren och gick in till det största sovrummet. Det fanns inga tydliga indikationer på att någon hade klivit in genom fönstret. Men hon visste att det kunde vara lättare att se när man hade dammat av stället.

“Vad gör du?”

Hon vände sig om och såg att Rhodes stod i dörröppningen till sovrummet. Hon såg skeptisk ut när hon studerade Chloe.

“Det här fönstret har manipulerats från utsidan”, sa Chloe. “Vi måste damma av för avtryck.”

“Har du handskar?” frågade Rhodes.

“Nej”, sa Chloe. Det var ironiskt; om hon hade varit ute med den Kriminaltekniska Expertgruppen, som hade varit den ursprungliga planen, då hade hon haft dem på sig. Men eftersom Johnson hade flyttat över henne till ett nytt departement igår, hade hon inte haft tankarna på att ta med sig några bevisrelaterade grejer.

“Jag har några i bilen”, sa hon. Sedan kastade hon över en nyckelknippa till Chloe och såg irriterad ut. “I handskfacket. Och var snäll och lås när du är klar.”

Chloe muttrade ett tyst “Tack” när hon gick förbi Rhodes på vägen ut. Hon undrade varför Rhodes hade handskar med sig i bilen. Som hon, Chloe, hade förstått det, skulle byrån förse alla agenter med de lämpliga materialen och all utrustning som behövdes för varje fall. Hade Rhodes blivit tilldelad förnödenheter? Hade hennes sena tillskott till GVG redan fått henne att se dum ut?

Hon gick ut och hittade en box med latexhandskar i Rhodes handskfack. Där fanns det också ett bevis-kit, som hon också tog med sig. Det var bara ett litet kit för nödsituationer, men det var bättre än ingenting alls. Och även om det visade att Rhodes var förberedd, så var det också ett tecken på att hon inte hade några planer på att göra Chloe någon tjänst. Varför hålla det hemligt att hon hade handskar och ett nöd-kit i handskfacket, om hon inte

hade planerat att behålla det för sig själv?

Fast besluten att inte haka upp sig på sådana detaljer, tog Chloe på sig handskarna på vägen tillbaka till huset. När hon gick förbi Rhodes igen gav Chloe henne bevis-kittet. "Tänkte att vi kan komma att behöva det här, också."

Rhodes såg sammanbitet på Chloe när hon gick tillbaka till fönstret. Hon kollade området med skadorna och såg att hon hade haft rätt; nu behövde man bara trycka till utifrån för att få upp fönstret.

"Agent Fine?" sa Rhodes.

"Ja?"

"Jag vet att vi inte känner varandra, så jag ska säga det här så artigt som jag kan: Kan du vara snäll och vara lite jävla försiktig?"

Chloe vände sig tillbaka mot Rhodes och såg på henne med en utmanande blick. "Ursäkta mig?"

"Kolla på mattan under dina fötter, för guds skull!"

Chloe vände blicken neråt och kunde känna att hennes hjärta sjönk. Det fanns ett fotavtryck där, som var ofullständigt, men man kunde se den översta halvan väldigt tydligt. Det var gjort av vad som såg ut att vara en blandning av damm och gyttja.

Och hon hade klivit i det.

Skit också...

Hon tog ett snabbt steg bakåt. Rhodes gick fram och ställde sig på knät för att undersöka fotavtrycket. "Förhoppningsvis förstörde du det inte så pass att vi inte kan använda det", spottade

hon ur sig.

Chloe höll sin replik för sig själv. Rhodes hade trots allt rätt. Hon hade av någon anledning missat något så smärtsamt uppenbart som ett fotavtryck. Det är för att jag är för tankspridd, tänkte hon. Kanske Johnsons departementbyte påverkar mig mer än vad jag hade trott.

Men hon visste att det var en dålig ursäkt. Hittills hade hela brottsplatsen handlat om bevisinsamling - vilket var det hon hade velat fokusera på från första början.

Chloe kände sig både generad och arg när hon gick ut ur rummet för att samla sig och sina tankar.

“Herregud”, sa Rhodes när hon undersökte avtrycket. “Fine... kan du inte gå ut och kika om du ser något av värde? Det finns skotthål i köksväggen jag inte hann undersöka när du var där ute. Jag tar hand om det här... om det går.”

Återigen fick Chloe kämpa för att hålla tillbaka sina repliker. Det var hon som hade gjort fel, så hon var tvungen att leva med att Rhodes betedde sig som en idiot. Hon sa ingenting, utan gick ut ur rummet och hoppas att hon skulle hitta någonting av värde som kompensation.

Hon gick in i köket och såg kulhålerna Rhodes hade talat om. Hon såg höljen i varje hål, över en decimeter in i väggen. Hon var säker på att de kunde lista ut vilken typ av vapen de hade använt bara baserat på det. I Chloes ögon var det alltid hjälpsamt med kulhål - man fick i alla fall tillräckligt med information för att kunna ta sig vidare med fallet.

Det kanske finns någonting annat, dock, tänkte hon.

Hon gick tillbaka till hallen och stannade upp framför öppningen in till vardagsrummet. Om mördaren hade kommit in genom fönstret i det stora sovrummet, hade det förmodligen varit där skottlossningen hade börjat. Det fanns inget blod eller kaos i sovrummet, så det verkade inte ha hänt någonting där inne.

Hon såg bort mot soffan och såg blodet som hade sprutat över golvet framför. Förmodligen det första skottet, tänkte hon. Hon observerade rummets layout och kunde se hur det hade utspelat sig i sitt huvud. Det första skottet hade dödat någon på soffan. Om det hade suttit någon annan på soffan då, hade de hastigt flugit upp, kanske vält omkull bordet. Kanske hade de ramlat över bordet eller försökt hoppa över det. Oavsett, blodet och den utspillda läskedrycken på andra sidan av det omkullkastade soffbordet indikerade att den här personen inte hade klarat att fly undan.

Det fick henne ändå att fundera. Hon gick sakta in till vardagsrummet och följde vägen hon antog att kulorna hade tagit. Mängden levrat blod som hade torkat in på soffan var bevis nog att personen som hade suttit där hade dött omedelbart. Hon kunde inte se något kulhål i soffan, vilket betydde att den hade penetrerat offrets huvud.

Hon kunde se två tydliga kulhål i köksväggen, drygt sju centimeter ifrån varandra. Hon kunde se dem från soffan. Men om det fanns två kulhål där kunde det också finnas kulhål på andra platser i lägenheten. Om hon kunde lyckas hitta fler kulhål

hade det varit lättare att lista ut hur förloppet hade sett ut.

Hon gick fram till soffbordet och böjde sig ner. Om någon hade snubblat över bordet innan den blev skjuten, då skulle mördaren ha siktat lågt. Hon såg sig omkring efter andra skotthål, men kunde inte hitta något. Mördaren hade uppenbarligen träffat sitt mål.

Hon hittade däremot någonting annat hon inte hade letat efter. Det stod ett litet skrivbord mot väggen till höger om henne. På bordskivan stod det en dekorativ skål och en inramad bild. Instoppad mellan bordsbenen stod det en sliten korg med gamla brev och böcker. Mellan korgen och bordets bakre ben låg det en mobil.

Hon plockade upp den och såg att det var en iPhone. Hon tryckte på startknappen och skärmen lystes upp. Skärmbilden visade en bild av en svart panter. Hon tryckte på "hem"-knappen och förväntade sig en lösenordsskärm. Men till hennes förvåning kom det inte upp någon. Istället kom in direkt, utan några problem.

Det måste ha varit sonens mobil, tänkte hon. Och föräldrarna kanske hade avaktiverat lösenordsfunktionen för att alltid ha tillgång till innehållet.

Det tog henne en stund att förstå vad det var hon tittade på. Det var en bild på en pojkes ansikte, men några konstiga zombie-liknande drag hade målats över bilden. Men när hon såg ramen runt fotot förstod hon att det var en video (eller en "snap") från Snapchat, som inte hade skickats iväg ännu.

“Skit också”, viskade hon.

Sedan insåg hon hur varm mobilen kändes. Hon tittade uppe i högra hörnet och såg att batteri-ikonen var röd, vilket betydde att batteriet nästan var slut.

Hon sprang mot hallen med mobilen i handen. “Rhodes, ser du någon iPhone-laddare här inne?” ropade hon.

Det uppstod en paus innan Rhodes svarade. “Ja. På nattduksbordet.”

När hon hade avslutat meningen var Chloe redan inne i rummet igen. Hon såg laddaren Rhodes hade nämnt och sprang fram.

“Vad är det?” frågade Rhodes.

Chloe kunde inte låta bli att tänka: Det skulle du bra gärna vilja veta va, din jävel. Men innan hon sa någonting anslöt hon först laddaren till iPhonen.

“Jag tror att sonen var på Snapchat när mördaren kom in. Och jag tror att han höll på att skicka en snap till en kompis. Men han fick aldrig chansen att skicka iväg den.”

Hon startade videon som hade varit uppe på skärmen när hon hittade mobilen. Det var en video av en pojke, kanske tolv eller tretton år gammal. Han stack ut sin tunga och hans ansikte var inramat av en zombie-liknande animation. Inom två sekunder kom det första skottet. Någon stötte till mobilen och sedan hörde man nästa skott. Det verkade som att pojken ramlade ner på golvet, och mobilen blev återigen tillstött, och sedan blev skärmen svart - då hade mobilen förmodligen landat bakom det

lilla skrivbordet.

Det var så snappen slutade. Den varade totalt i cirka fem sekunder.

“Spela den igen”, sa Rhodes.

Chloe spelade videon igen och den är gången fokuserade hon på de gånger mobilen hade blivit tillstött. Under ungefär en fjärdedel av en sekund kunde man se en silhuett av en figur som stod i hallen, på väg in i vardagsrummet. Det var bara ett ögonblick, men det var där. Och eftersom det var en nyare modell var videokvaliteten fortfarande hög även under hektiska rörelser. Chloe kunde inte se ett ansikte med sitt otränade öga, men hon visste att byrån inte skulle ha några svårigheter med att köra en bild-för-bild-analys och förbättra kvaliteten på inspelningen.

“Här har vi hårt bevis”, sa Rhodes. “Vart hittade du mobilen?”

“Under skrivbordet som stod mot väggen i vardagsrummet.”

Chloe märkte att Rhodes var uppspelt över mobilfyndet, men att hon ville samtidigt inte ge Chloe för mycket beröm. Istället nickade hon instämmande och gick tillbaka till att damma efter avtryck under fönstret.

De hade båda en känsla av att de var klara där, tack vare Snapchat-videon. De hade det ultimata beviset och allting som kom efteråt var bara en fråga om metodologi och rutin.

Chloe tänkte att hon lika gärna kunde spela med och undvika någon ytterligare ansträngdhet mellan dem. Hon tog med sig mobilen ut till vardagsrummet. Sedan gick hon in i köket för att gräva ut kulorna ur väggen. Men hon visste att det viktiga i

utredningen skulle vara mobilen hon hade hittat, och det var det som skulle hjälpa dem att fånga mördaren som hade dödat hela familjen. På samma gång kunde hon inte låta bli att känna att det var för enkelt. Hon var säker på att Rhodes hade samma tanke - och att hon skulle hitta ett sätt att vända det hela mot Chloe.

KAPITEL FYRA

De kom tillbaka till FBI:s högkvarter två timmar senare med vad Chloe ansåg vara mer än tillräckligt bevis för att lyckas plocka in en misstänkt innan dagens slut. Snapchat-videon var det viktigaste de hade hittat, men de hade också lyckats hitta två fullständiga fingeravtryck, fotavtrycket på sovrums mattan och två hårstrån som hade fastnat i fönsterkarmen inne i sovrummet.

De presenterade sina fynd för Biträdande Direktör Garcia, hopkurade runt ett konferensrum längst in på hans kontor. När Chloe visade honom vad hon hade hittat på mobilen såg hon honom försöka hålla tillbaka ett belåtet leende. Han verkade också imponerad över hur professionellt och regelrätt Rhodes hade paketerat bevisen de hade hittat.

Hon kanske också borde byta departement, tänkte Chloe lite hatiskt.

“Det här är fantastiskt bra jobbat”, sa Garcia, och ställde sig upp från bordet och såg på dem med stolthet. “Ni jobbade snabbt, noggrant och allting pekar på att vi kommer kunna få till ett ordentligt gripande baserat på detta...”

Båda agenterna tackade honom. Det fick Chloe att känna sig lite bättre till mods nu när hon såg att Rhodes var lika dålig på att ta emot komplimanger som hon var.

“Så, Agent Fine, jag fick ett samtal från Direktör Johnson precis innan du kom in här. Han vill träffa dig om cirka femton

minuter. Agent Rhodes, varför går du inte ner till labbet så att du kan se vad som händer med alla bevis som kommer in?”

Rhodes nickade och spelade fortfarande duktig student. Chloe kunde däremot känna paniken komma igen. När hon hade besökt Johnson igår hade han kommit med både oväntade och chockerande nyheter. Vad skulle hända nu?

Hon höll sina funderingar för sig själv, medan hon gick genom korridoren mot hans kontor. När hon klev in i den lilla mottagningen såg hon att hans dörr var stängd. Hans sekreterare pekade mot en av stolarna som stod längs väggen, medan hon pratade med någon i telefon. Chloe satte sig ner och hade en stund att reflektera över dagen och tänka på hur det skulle påverka hennes karriär.

Å ena sidan, hade hon upptäckt ett bevis som troligen skulle leda till ett gripande av en gängmedlem, som hade mördat en hel familj. Å andra sidan, hade hon gjort ett väldigt dumt misstag och potentiellt förstört vad som hade varit ett ganska bra avtryck. Hon tänkte att det som hade hänt med fotavtrycket inte gjorde någonting, tack vare Snapchat-beviset. Men ändå, hon var jävligt generad av att Rhodes hade kritiserat henne så hårt. Hon tänkte att det bästa hon kunde hoppas på i slutändan var att det ena skulle kompensera för det andra.

När dörren till Johnsons kontor öppnades, splittrades hennes tankar. Hon tittade på dörren och såg att Johnson stack ut sitt huvud. Han såg henne och sa ingenting. Han bara vinkade in henne till kontoret. Det var omöjligt att veta om det var ett tecken

på brådska eller ilska.

Hon kom in på kontoret och när han stängde dörren bakom henne, pekade han på stolen på andra sidan skrivbordet, som om han bad henne att sätta sig ner. Det var en sittplats som började kännas mer och mer bekant. När han satte sig ner bakom skrivbordet tänkte Chloe att hon äntligen kunde läsa av hans sinnesstämning. Hon var ganska säker på att han var irriterad över någonting.

“Jag vill informera dig om”, sa han, “att jag precis har pratat med Agent Rhodes. Hon berättade att du klev rakt in i ett fotavtryck på brottsplatsen.”

“Det stämmer.”

Han nickade, besviken. “Jag är splittrad, för å ena sidan, är hon lika ny som du är. Och att hon ringer för att skvallra på dig gör mig förbannad. Men å andra sidan, är jag glad att hon berättade det här för mig. För även om det här är din första dag, är det viktigt att man noterar allting som sker. Du förstår givetvis att jag inte kallar alla agenter som gör ett misstag till mitt kontor för att prata om det i detalj. Men i ditt fall tänkte jag att det var bäst att kolla läget med dig, eftersom jag satte dig i en potentiellt utmanande sits. Känner du dig överväldigad?”

“Nej. Jag missade det. Jag var hyper-fokuserad på fönstret och missade fotavtrycket helt och hållet.”

“Det är förståeligt, om än lite klumpigt. Men Biträdande Direktör Garcia har berättat att du hittade bevismaterial som skulle kunna leda direkt till ett gripande - en mobil med en

Snapchat-video på skärmen. Korrekt?”

“Ja, korrekt.” Och även om hon inte visste varför, hade hon lust att tillägga: Men vem som helst hade kunnat hitta det, ärligt talat. Det var bara rent flyt.

“Jag anser själv att jag är en relativt försonlig man.”, sa han. “Men jag vet också att många fler misstag som det med fotavtrycket kan resultera i ganska allvarliga påföljder. Jag kommer att tilldela dig och Rhodes ett annat fall för stunden. Anser du att det är svårt att jobba med henne?”

Hon ville säga ja, men hon ville inte verka småsint. “Nej, jag tror att jag kan hantera det.”

“Jag har kollat igenom hennes filer. Hennes instruktörer säger att hon är väldigt smart, men att hon har en tendens att vilja göra saker på egen hand. Så mitt råd till dig är att inte låta henne ta över helt.”

Jo, det har jag verkligen märkt, tänkte Chloe.

“Och jag har också varnat henne för det här”, fortsatte han. “Jag sa åt henne att jag inte uppskattar när helt nya agenter försöker peka ut en annan på det där sättet. Så jag förväntar mig mer från henne i framtiden. Biträdande Direktör Garcia och jag kommer ha uppsikt över er från och med nu, bara för att se till att allting går till som det ska.”

“Ok. Jag uppskattar det.”

“Förutom att du eventuellt förstörde ett avtryck, tycker jag att du gjorde ett riktigt bra jobb idag. Jag skulle vilja be dig att spendera resten av dagen på att skriva en rapport om brottsplatsen

och dina interaktioner med Agent Rhodes.”

“Ok. Var det allt?”

“Ja, för stunden. Men, som jag sa, om du börjar känna att det här plötsliga departement-skiftet påverkar ditt arbete, låt mig veta.”

Hon nickade och reste sig upp. När hon gick ut från kontoret fick hon känslan av att det hade varit nära där - som en ung student som blivit kallad till rektorns kontor och kommit undan med en liten utskällning. Men att Johnson hade berömt resten av hennes arbete fick henne att känna sig lugn.

Hon gick tillbaka till sitt lilla arbetsområde - som var som ett litet bås - och tankarna snurrade i huvudet. Hon undrade om det någonsin hade hänt förut, att en ny agent hade kallats till Direktörens kontor två gånger inom fyrtioåtta timmar. Det fick henne att känna sig upprymd och fingranskad på samma gång.

När hon väntade på hissen såg hon att en annan agent kom gående runt hörnet. Chloe kände igen hans ansikte lite vagt från den lilla gruppen av agenter som blivit inkluderade i GVG-avdelningen dagen innan.

“Du är Agent Fine, eller hur?” sa han med ett leende.

“Det stämmer”, svarade hon, osäker på vart konversationen skulle leda.

“Jag heter Michael Riggins. Jag hörde just om fallet du och Rhodes blev tilldelade. Gängrelaterat familjemord. Jag hörde att de redan är redo att gripa en huvudmisstänkt. Det måste vara något slags rekord, eller hur?”

“Jag har ingen aning”, sa hon, även om det sannerligen kändes som att det hade skett väldigt snabbt.

“Du vet, det är inte alla första-dags-agenter som blev utskickade på fältarbete idag”, sa Riggins. “Vissa fick nöja sig med forskning eller pappersarbete. Vi planerar att gå ut och ta en drink idag efter jobbet. Du borde komma förbi. Det är en bar två kvarter ner, Reeds Bar. Vi skulle kunna dra nytta av en riktig framgångshistoria för att pigga upp stämningen. Men du kanske kan skippa att bjuda in Rhodes. Alla... tja, ingen verkar gilla henne.”

Chloe visste att det var taskigt, men hon kunde inte låta bli att le åt kommentaren. “Jag kanske kommer”, sa hon. Det var det bästa svaret hon kunde ge... mycket bättre än att förklara att hon var väldigt introvert och inte gillade att hänga på barer med folk hon inte kände.

Hissen anlände och dörrarna öppnades. Chloe gick in och Riggins vinkade hejdå. Det var bisarrt att någon skulle vara avundsjuk på hennes situation just nu, speciellt efter konversationen hon precis hade haft med Johnson. Det var en känsla som fick henne att känna att det kanske var en bra idé att gå till baren, även om det bara var för att dricka en enda drink och även om hon bara skulle stanna i en halvtimme. Alternativet var att åka hem till lägenheten och fortsätta med upppackningen. Och det var hon inte så sugen på.

Hissen tog henne upp till den tredje våningen, där hon hade sin arbetsplats, bredvid många liknande arbetsplatser som användes

av andra agenter. När hon gick ner genom korridoren passerade hon Rhodes. Hon tänkte om hon skulle säga hej eller sarkastiskt tacka henne för det plötsliga mötet med Johnson. Men hon bestämde sig för att inte sänka sig till hennes nivå. Hon tänkte inte spela Rhodes små spel.

Men när hon hade passerat den där kvinnan i korridoren - och de hade blänkt ogillande på varandra - var det enklare för Chloe skulle ta ett beslut: ja, hon skulle gå till baren ikväll. Och om hennes dag inte plötsligt tog en oväntad vändning, skulle hon säkert behöva mer än en drink.

Det verkar vara mycket av det den senaste tiden, tänkte hon för sig själv.

Det var en tanke hon inte kunde släppa för resten av dagen, och, liksom de envisa tankarna hon hade om sin far, lyckades hon trycka undan dem i något av de mörkare hörnen av sitt sinne.

KAPITEL FEM

När hon kom fram till baren klockan 18:45, var det ungefär som hon hade väntat sig. Hon såg flera ansikten som var bekanta, men ingen hon kände väl. Och det var för att hon inte kände någon av dem ännu. En annan nackdel med att Johnson hade bytt hennes departement i sista sekunden var att det var väldigt få i GVG-gruppen som hade tagit samma kurser och träningsmoduler som hon hade.

De två ansiktena hon kände igen mest var båda manliga. Först var det Riggins. Han var engagerad i en livlig diskussion med en annan manlig agent. Sedan var det Kyle Moulton, den snygga agenten som hade erbjudit att äta lunch med henne på orienteringsdagen - mannen som också hade stuckit ut från mängden när han frågade om hon hade några våldsamma tendenser. Hon kände sig lite besviken när hon såg att han pratade med två andra kvinnor. Inga stora överraskningar där, dock. Moulton var sjukt snygg. Han såg lite ut som Brad Pitt när han var ung.

Hon valde att inte avbryta honom, utan gick istället fram och satte sig bredvid Riggins. Hur fåfängt det än var, tyckte hon ändå att det kändes häftigt att umgås med någon som verkligen såg upp till de framsteg hon hade åstadkommit tidigare samma dag.

“Är den här stolen upptagen?” frågade hon när hon satte sig ner bredvid honom.

“Inte alls”, sa Riggins. Han verkade genuint glad att se henne, hans leende spriddes över de något knubbiga kinderna. “Jag är glad att du kom. Vill du ha något att dricka?”

“Visst. Bara en öl. För nu.”

Riggins vinkade till sig bartendern och bad honom att sätta upp Chloes första drink på hans nota. Riggins drack rom och cola, och när han beställde Chloes drink beställde han också en till drink till sig själv.

“Hur var din första dag?” frågade Chloe.

“Det var ok. Jag gjorde research större delen av dagen, för ett fall som involverar en rikstäckande knarksmugglare. Det låter tråkigt men det var faktiskt väldigt intressant. Så hur var det att spendera en hel dag med Rhodes?” frågade Riggins. “Visst, det måste ha varit toppen att avsluta fallet, men hon har redan ett rykte om att vara svår att jobba med.”

“Det var ganska anspänt. Hon är en riktigt bra agent men...”

“Säg det”, sa Riggins. “Jag kan inte säga att hon är en bitch, för jag gillar inte att kalla en kvinna för en bitch framför en annan kvinna.”

“Hon är inte en bitch”, sa Chloe. “Hon är bara väldigt direkt och grundlig.”

De pratade lite mer och det var väldigt avslappnat. Chloe slängde några blickar mot Agent Moulton. En av kvinnorna hade stuckit, så nu pratade han bara med en. Han lutade sig ganska nära henne och log. Chloe tenderade att vara lite naiv när det gällde relationer, men hon var ganska säker på att Moulton gillade

henne.

Det fick henne att känna sig besviken på ett sätt hon inte hade väntat sig. Det hade bara gått två månader sedan hon och Steven hade separerat. Hon antog att hon bara var intresserad av Moulton för att han hade varit den första personen som hade varit vänlig mot henne efter Direktör Johnson hade vänt hennes värld upp och ner. Plus att hon inte kände sig så sugen på att åka hem till sin nya lägenhet helt själv. Det faktum att han dessutom var otroligt snygg spelade också roll, så klart.

Ja, det var ett misstag att gå ut. Jag kan dricka mycket billigare hemma.

“Är allt ok med dig?” frågade Riggins.

“Jo, jag tror det. Det har bara varit en lång dag. Och det kommer vara lika intensivt imorgon.”

“Kör du eller ska du gå hem?”

“Kör.”

“Aha... då är det bäst att jag inte bjuder på en till drink, då?”

Chloe log trots hon kände sig lite nere. “Det är väldigt ansvarsfullt av dig.”

Återigen tittade hon bort mot Moulton och kvinnan han hade pratat med. De reste sig upp och när de gick fram till ytterdörren, la Moulton sin arm runt hennes midja.

“Kan jag få fråga vad det var som fick dig att välja den här karriären?” frågade Riggins.

Hon log nervöst och drack upp sin öl. “Familjeproblem”, svarade hon. “Tack för inbjudan, Riggins. Men jag måste dra mig

hemåt.”

Han nickade som om han förstod. Hon noterade också att han sakta såg sig omkring i baren och det verkade som att han skulle bli ensam kvar. Det fick henne att undra om Riggins också hade demoner att brottas med.

“Ta hand om dig, Agent Fine. Hoppas att morgondagen blir lika framgångsrik som idag.”

Hon gick ut och planerade resten av kvällen. Hon hade fortfarande kartonger att packa upp, en sänggram att sätta ihop, samt tvätt och köksgrejer att ta itu med.

Inte riktigt det spännande livet jag hade planerat, tänkte hon lite sarkastiskt för sig själv.

När hon gick fram till sin bil, som fortfarande stor parkerad i parkeringsgaraget under FBI:s högkvarter, ringde hennes mobil. När hon såg namnet på displayen fylldes hon med ilska och hon bestämde sig nästan för att ignorera det helt och hållet.

Steven. Hon hade ingen aning om varför han ringde nu. Och det var därför hon svarade. Hon visste att hon inte skulle kunna sluta tänka på det annars och det skulle driva henne till vansinne.

Hon svarade på samtalet, och ogillade hur nervös hon plötsligt kände sig. “Hallå, Steven.”

“Chloe. Hej.”

Hon väntade och hoppades att han skulle säga vad han ville direkt. Men det hade aldrig varit Stevens stil att gå rakt på sak.

“Är allting ok?” frågade hon.

“Ja, allting är ok. Förlåt... jag tänkte inte ens på hur mitt

samtal skulle påverka dig...”

Han tappade tråden, vilket påminde Chloe om en av de många irriterande karaktärsdragen han själv inte var medveten om.

“Vad vill du, Steven?”

“Jag vill träffas och prata”, sa han. “Bara snacka igenom grejer, förstår du vad jag menar?”

“Jag tror inte det. Det är ingen bra idé.”

“Jag har inga baktankar”, sa han. “Jag lovar. Det bara... Det känns som att det finns grejer jag vill be om ursäkt för. Och jag behöver... eller, jag tror att vi behöver få ett riktigt avslut på grejer, förstår du vad jag menar?”

“Tala för dig själv. Jag har redan fått mitt avslut. Behöver inte prata om något annat.”

“Ok. Men gör mig den här tjänsten då. Jag behöver bara en halvtimme. Det är några saker jag behöver få prata igenom. Och om jag är ärlig... skulle jag bara vilja få se dig en sista gång -”

“Steven... jag är upptagen. Mitt liv är helt galet just och nu, och...”

Hon blev tyst, osäker på hur hon skulle fortsätta. Och egentligen, det var inte så att hon hade någon massiv social kalender som skulle hindra henne från att träffa Steven. Hon visste också att det var en riktigt stor grej för Steven att ringa på det här sättet. Det var svårt för honom att vara ödmjuk, eftersom han aldrig hade varit bra på det.

“Chloe...”

“Ok. En halvtimme. Men jag kommer inte till dig. Om du vill

träffas får du komma till Washington. Det är galet här nu och jag kan inte -”

“Visst, det kan jag göra. När ska jag komma?”

“Lördag. Vid lunch. Jag textar dig ett ställe för lunch.”

“Det låter bra. Tack så mycket, Chloe.”

“Varsågod. Hon kände att hon borde säga något mer, för att lätta på spänningen. Men det slutade med att hon bara sa: “Hej då, Steven.”

Hon avslutade samtalet och la sin mobil i fickan. Hon kunde inte låta bli att undra om hon gick med på att träffas bara för att hon kände sig ensam. Hon tänkte på Agent Moulton och undrade vart han och hans kvinnliga vän hade tagit vägen. Men hon undrade främst varför hon hade hakat upp sig på det.

Hon kom fram till bilen och körde hem i Washingtons skymning. Det var en fantastisk stad; trots trafikstockningarna och den konstiga kombinationen av historik och handel, var det också en vacker stad på något sätt. Det fick henne att känna sig melankolisk när hon körde hem till lägenheten - en tom, ny lägenhet, som hon egentligen var väldigt tacksam över. Men just nu kändes det mer som en isolerad ö än ett hem.

När hon vaknade av mobilen följande morgon, slets hon snabbt ur en dröm. Hon försökte hon komma ihåg vad det var hon hade drömt om, även om hon var osäker på om den var värd att minnas. Den senaste tiden hade hon bara drömt om sin pappa,

som var ensam och inlåst på fängelset.

Hon tyckte sig kunna höra honom nynna på en Johnny Cash-låt han ofta hade sjungit hemma i lägenheten de bodde i när hon var liten. A Boy Named Sue, tänkte hon. Eller kanske inte. Alla låtar började låta likadana.

Men hon kunde ändå höra A Boy Named Sue i huvudet när hon viftade runt med handen för att hitta mobilen på nattduksbordet. Hon drog mobilen från laddaren och såg att klockan var 06:05 - bara tjugofem minuter innan hennes alarm skulle gå igång.

“Det här är Agent Fine”, svarade hon.

“Agent Fine, det är Biträdande Direktör Garcia. Du måste komma till mitt kontor med en gång. Sikta på att vara här inom en timme. Jag har ett fall jag behöver ge till dig och Agent Rhodes så snart som möjligt denna morgon.”

“Absolut”, sa hon och satte sig upp i sängen. “Jag kommer genast.”

I det ögonblicket brydde hon sig inte om att det var en ny dag med Rhodes som väntade. Allt hon brydde sig om var att hennes poängställning på FBI just nu stod på 1-0, och det var en ställning hon var ivrig att förbättra ytterligare.

KAPITEL SEX

Chloe klev in i Biträdande Direktör Garcias kontor. Han satt bakom ett litet konferensbord och gick igenom lite pappersarbete. Hon såg att han redan hade ställt fram två koppar kaffe till dem, rykande heta och svarta, en på var sida av bordet.

“God morgon, Agent Fine”, sa han när hon kom in. “Har du sett eller pratat med Agent Rhodes?”

“Hon kom inkörandes precis när jag gick in i hissen.”

Garcia tycktes fundera på det ett slag. Kanske var han förvirrad över varför hon inte bara hade väntat vid hissen om hon hade sett Rhodes. Sedan undrade hon hur mycket Johnson hade berättat för honom om den lilla maktkampen som pågick mellan dem.

Chloe hade precis druckit en kopp kaffe i bilen på vägen dit, så hon satte sig ner framför en av kopparna och tog en liten klunk. Hon föredrog lite grädde och socker i sitt kaffe, men hon ville inte verka jobbig. Precis när hon tog en klunk av kaffet, kom Rhodes in i rummet. Det första hon gjorde var att titta irriterat på Chloe. Sedan satte hon sig ner framför den andra kaffekoppen.

Garcia tittade på dem, och det var uppenbart att han kunde känna hur anspänt det var mellan dem, men sedan ryckte han på axlarna. “Vi har ett mord i Landover, Maryland. Det är ett fall som verkade helt normalt först. Maryland-polisen håller i det just nu, men har bett om vår hjälp. Det är också värt att nämna

att Jacob Ketterman, som arbetar med offentliga angelägenheter i Vita Huset, känner offret. De var kollegor en gång i tiden. Han har bett oss att utreda fallet noggrant, som en tjänst. Och när det kommer från Vita Huset försöker vi se till att ingenting läcker. Det borde inte vara några problem med det här fallet. Det verkar vara ett ganska okomplicerat mord. Det är en av anledningarna till varför vi har valt att placera två nya agenter på det. Det är ett bra test och vi vill självklart lösa det så snabbt som möjligt.”

Sedan skickade han över två kopior av rapporten över till dem. Detaljerna var kortfattade och gick rakt på sak. Medan Chloe läste igenom dem, gick Garcia igenom vad han visste om fallet.

“Offret är trettiosex-åriga Kim Wielding. Hon jobbade som barnflicka åt familjen Carver när hon blev mördad. Och så vitt vi kan se var det någon som gick in i huset och dödade henne. Hon blev slagen i huvudet två gånger med någonting väldigt hårt och sedan strypt. Hon fick två ganska hiskeliga slag mot huvudet. Det har ännu inte fastställts vad det var som dödade henne. Ni två måste nu ta reda på vem det var som gjorde det.”

“Var mördaren bara där för att döda henne?” frågade Chloe.

“Det verkar så. Inga stölder har rapporterats. Huset verkade vara helt orört, precis som familjen Carver hade lämnat det samma morgon... förutom den döda barnflickan. Adressen hittar ni i filerna”, fortsatte Garcia. “Jag har precis lagt på efter att ha pratat med polischefen i Landover. Både föräldrarna och de tre barnen har bott på ett hotell sedan mordet ägde rum för två dagar sedan. Men de kommer att träffa er vid huset nu på morgonen

och svara på era frågor. Och det är allt, Agenter. Ut med er och plocka hem ännu en vinst. Gå ner till personalavdelningen och hämta ut en bil ni kan dela på. Vet ni hur det går till?”

Chloe visste inte, men nickade ändå. Hon antog att Rhodes redan visste hur det gick till. Med tanke på hur det hade gått till igår, antog Chloe att Rhodes visste precis allting om hur det gick till på byrån.

Både Chloe och Rhodes reste sig upp. Chloe tog en sista klunk av sitt kaffe innan hon gick ut från Garcias kontor. De gick ner genom korridoren bort mot hissen, utan att säga ett ord till varandra.

Det här kommer att bli en lång dag om inte hon och jag kan sluta med den här löjliga maktkampen, tänkte Chloe.

När Chloe tryckte på ner-knappen, vände hon sig mot Rhodes och gjorde sitt bästa för att inte bara bryta isen - utan att tillintetgöra den.

“Agent Rhodes, jag ska bara fråga rakt ut. Har du något problem med mig?”

Rhodes flinade och funderade en stund innan hon sa: “Nej, jag har inget problem med dig Agent Fine. Men jag är tveksam till att arbeta med någon som har placerats på GVG helt plötsligt. Det får mig att undra om någon ovanifrån har gjort dig en tjänst - en tjänst som är orättvis för alla agenter som har jobbat ihjäl sig för att få vara en del av det här programmet.”

“Inte att du har någonting med det att göra, men jag blev tillfrågad att gå med i det här programmet. Jag hade gärna stannat

med den Kriminaltekniska Expertgruppen.”

Rhodes ryckte på axlarna när dörrarna öppnades. “Jag är inte så säker på att KE hade uppskattat hur du hanterade fotavtrycket igår.”

Chloe sa ingenting. Hon kunde fortsätta det lilla kriget med Rhodes, men det skulle bara leda till att deras relation förvärrades ytterligare. Om hon skulle få slut på det, skulle hon helt enkelt behöva visa Rhodes vad hon gick för.

Dessutom hade hon gjort bort sig igår. Och för att fixa det skulle hon göra ett utmärkt jobb med det här nya fallet.

När Rhodes satte sig bakom ratten utan att prata med Chloe om vem som skulle köra, tog Chloe det med en klackspark. Hon tyckte inte att det var något som var värt att bli upprörd över. På vägen till Landover började Chloe fundera på om det hade hänt något under Rhodes liv, som format henne på det här viset - någonting som hade fått henne att bli så här dominerande och att överkompensera på det här sättet. Hon hade gått om tid att tänka under den halvtimme långa bilturen till Landover, för Rhodes var tyst hela vägen.

De kom fram till Carver-hemmet klockan 08:05. Det var ett otroligt vackert hus i ett välbärgat område - den typen av område där alla gräsmattor var perfekt trimmade, för att visa de perfekta linjerna längs trottoarkanterna. Det stod en ganska ny minibuss på uppfarten, parkerad framför garaget. Rhodes körde in bakom minibussen och ställde bilen där. Hon tittade på Chloe

och frågade: "Allt ok mellan oss?"

"Det tror jag inte, men det spelar ingen roll. Låt oss bara fokusera på fallet."

"Det var det jag menade", spottade Rhodes ur sig när hon öppnade dörren och gick ut.

Chloe klev också ut ur bilen och på samma gång klev ett par ut ur minibussen och Chloe antog att det var Carver-föräldrarna. De introducerade sig och bekräftade att de var Bill och Sandra Carver. Bill såg ut som den typen som aldrig sov mycket, men ändå hade gott om energi. Sandra var ganska fin, den typen av kvinna som inte behövde anstränga sig så mycket för att vara det. Men hon såg också trött ut, speciellt när hon vände blicken mot huset.

"Jag förstår att ni har sovit på motell?" frågade Chloe.

"Ja", sa Sandra. "När det hände var Bill iväg på affärsresa. Polisen gick in och ut ur huset och det var... tja, det var bara så mycket blod. Så jag plockade upp barnen från skolan, tog ut dem på middag och sedan till ett motell. Jag berättade för dem vad som hade hänt och det kändes inte rätt att åka hem direkt efteråt."

"Jag kom hem igår morse", sa Bill. "Runt lunchtid. Polisen har sagt att det är ok för oss att återvända till huset, men barnen och Sandra tycker att det är för obehagligt."

"Det kanske är lika bra", sa Rhodes. "Vi skulle vilja undersöka brottsplatsen, om det är ok."

"Ja, polischefen sa att ni skulle komma", sa Sandra. "Han instruerade oss att berätta för er att det finns en mapp med all

information på köksbänken.”

“Innan vi går in”, sa Chloe, “Undrar jag om ni skulle vilja berätta lite om Kim?”

“Hon var så godhjärtad”, sa Sandra.

“Och underbar med barnen”, sa Bill. Och när han så det svajade rösten till lite. Det var som om han verkligen började inse vad det var som hade hänt.

“Vet du om hon hade en stor konflikt med någon?” frågade Chloe.

“Inte så vitt vi vet”, sa Sandra. “Vi har funderat på det i två dagar nu. Det bara... det verkar helt överkligt.”

“Några misslyckade relationer?” frågade Rhodes. “Kanske en bortstött före detta pojkvän eller något?”

“Hon har ett ex, visst”, sa Bill. “Men hon nämnde honom knappt.”

“Men hon nämnde honom?” frågade Chloe.

Sandras ögon fylldes med en slags medkänsla. “Du vet, hon nämnde faktiskt att det var någonting hon hade varit tvungen att fly från. Och jag tror inte att hon skämtade. Jag menar... hon pratade aldrig riktigt om honom.”

“Vet du vad han hette?” frågade Rhodes.

“Nej”, sa Sandra. Sedan tittade hon på Bill för att se om han hade något att säga, men han bara skakade på huvudet.

“Sov Kim någonsin här?” frågade Rhodes.

“Ja. När jag och Bill åkte iväg på mini-semester. Vi hade ett gästrum och brukade skoja att det var Kims rum. Hon sov också

över ibland om det var något speciellt, till exempel om någon av barnen hade svårt med läxorna, eller så.”

“Vilket sovrum är det?” frågade Rhodes.

“På övervåningen, det första till vänster”, sa Bill.

“Skulle ni kunna vänta här ute en stund utifall vi behöver prata med er efter att vi har sett oss omkring?” frågade Chloe.

“Vi behöver inte komma in, va?” frågade Sandra.

“Nej”, sa Rhodes. “Ni kan stanna här ute.”

Sandra verkade lättad. Men hon stod fortfarande och tittade på huset som om hon förväntade sig att det skulle komma ut en yxmördare från huset vilken sekund som helst.

Carver-paret stod kvar på uppfarten, medan Chloe och Rhodes gick fram till verandan. Det var en stor veranda, som sträckte sig bortom husets knutar, med en gunga och två gungstolar. Chloe öppnade ytterdörren och de gick in.

Polismän på både lokal och nationell nivå hade städat upp, enligt Garcias rapporter. Och så vitt Chloe kunde se, hade de gjort ett alldeles för bra jobb. Det hade så klart varit mycket enklare att undersöka brottsplatsen orörd med färska bevis - inklusive eventuella blodspår. Vem det än var som hade beslutat att lämna över fallet till FBI, hade uppenbarligen ingen aning om hur man skulle hantera kriminalteknisk bevisinsamling.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.